

jo i øvrigt maa være besjælet af. Og jeg er overbevist om, at der i Virkeligheden heller ikke ligger andre Hensigter hos Regeringen bag de Handlinger, jeg her har kritiseret, ligesom jeg absolut forholder mig vantro overfor og alvorligt beklager Fremkomsten af løse Rygter, der paa uforsvarlig Maade ere bragte til Torvs, om andre Udslag af den saakaldte „tyskvenlige Kurs“.

Men den Uro, der nu een Gang er opstaaet, er i hvert Fald ikke uforklarlig, og der er een Omstændighed endnu, der med nogen Grund har bidraget til at øge den: Regeringens skæbnsvangre Beslutning om at lade Fredericia-Garnisonen blive i sin gamle By — det største Misgreb, forekommer det mig, som den nuværende Regering har begaaet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal her, men kun fremhæve, at de Grunde, som den højtærede Forsvarsminister i sin Tid fremførte for den tagne Beslutning, forekom vide Kredse i Folket saa ufyldstgørende, at man uvilkaarlig gættede paa, at der maatte ligge andre Grunde bagved, som ikke kunde siges aabenlyst. Regeringen er derfor ikke selv uden Skyld i, at der ogsaa blev gættet paa udenrigspolitiske Hensyn, saa meget mere som et Blad, der staar Regeringen nær, temmelig bestemt antydede, at saadanne Hensyn havde spillet en Rolle her — en Antydning, der kunde forstaas og blev forstaaet saaledes, at man ved at lade Fredericia-Garnisonen blive, hvor den var, vilde give Tyskland et særligt Bevis paa Tillid: at man under en europæisk Krise ikke frygtede nogen Neutralitetskrænkelse fra tysk Side. Og fra dette Tillidsbevis sluttede man saa igen, at der bestod en eller anden „Entente“ mellem Danmark og Tyskland, der var et Brud paa vor strenge, ligelige, upartiske Neutralitetspolitik.

Ogsaa her skal det paa Forhaand indrømmes, at der ikke forelaa nogen Nødvendighed for at drage saadanne Slutninger af Sagen med Fredericias Garnison. Men det er saa sikkert som noget, at de bleve dragne i stor Udstrækning og med den Virkning at øge Uroen i Befolkningen og skabe Mistillid til Regeringens Udenrigspolitik.

Det er ud fra de Betragtninger, som her ere blevne gjorte gældende, at vi have fundet det tjenligt for alle Parter og at være i Fædrelandets Interesse at give den højtærede Udenrigsminister Lejlighed til at udtale sig om den nuværende Regerings Udenrigspolitik.

Vi haabe, at det maa lykkes den højtærede Minister at godtgøre, at der ingen Forbindelse er mellem de Begivenheder, der have fremkaldt den stærke Uro, og Regeringens almindelige Politik udadtil, og at de Slutninger, man har draget fra det ene til det andet, ere uberettigede, saaledes at denne Forhandling kunde hjælpe til at skabe den Klarhed over Regeringens Hensigter, som er Vilkaaret for, at Stemningerne atter kunne falde til Ro, og at Tvivlen med Hensyn til Regeringens Ledelse af Udenrigspolitikken igen maa forsvinde.

Jeg skal derefter slutte med at oplæse Forespørgselsens Ordlyd:

„Hvilke Erklæringer er Udenrigsministeren i Stand til at afgive overfor Folketinget i Anledning af den senere Tids offentlige Drøftelse af Regeringens Udenrigspolitik?“

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) har paa begge Højregrupperes Vegne ved sin Forespørgsel ønsket at give Regeringen Lejlighed til at udtale sig om sin Udenrigspolitik. Regeringen opfylder gerne dette Ønske, og jeg skal derfor udtale følgende:

Der hersker i Danmark fuld Enighed om, at Maalet for dansk Udenrigspolitik under Uenigheder med andre Stater, hvilke ikke have kunnet løses ad diplomatisk Vej, er Afgørelse ved Voldgift og under Konflikter mellem andre Stater indbyrdes absolut Neutralitet. Den danske Regering og den danske Rigsdag have givet dette Udtryk, hver Gang der var Anledning dertil. Vi ere hverken direkte eller indirekte bundne ved mundtlige eller skriftlige Aftaler; endsiige ved Traktater eller Alliancer. Regeringen er i den bedste Forstaaelse med alle andre Regeringer, og ingen af disse har forsøgt at bringe os til at fravige vor fuldkommen upartiske Holdning udadtil.

I Overensstemmelse hermed har Regeringen ladet sig det være magtpaaliggende at fjerne Vanskeligheder for et venskabeligt Forhold til alle Magter under fuld Hævdelse af vor Selvstændighed.

Men Regeringens Villie til, at Danmark skal indtage dette neutrale Standpunkt, er imidlertid ikke nok. Den maa deles af Folket. Dette maa, i fuld Bevidsthed om sit Ansvar, støtte Regeringens Bestræbelser for, at der i Udlandet kan herske fuld Tillid til os. Ikke mindst i vor Tid, hvor den offentlige Mening og